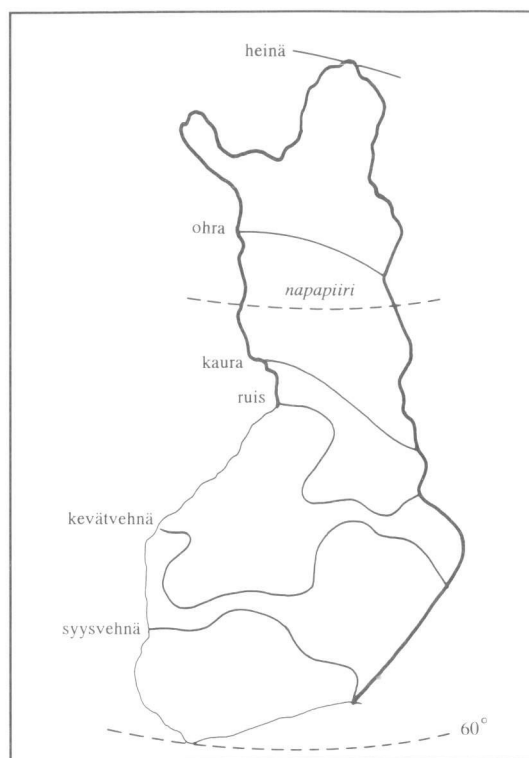

kilämpötila on yli +5°C. Pisimmillään kasvukausi on Suomessa 180 vuorokautta ja lyhimmillään 100 vuorokautta. Kasvukauden pituus luonnollisesti lyhenee etelästä pohjoiseen. Koko kasvukauden lämpömäärä vaikuttaa kasvien kasvuun. Etelässä lämpösumma on selvästi suurempi kuin pohjoisessa: saman viljalajin tuleentuminen kestää pohjoisessa kauemmin kuin etelässä. Hallan aiheuttama riski vaihtelee eri alueiden välillä. Erityisen hallanarkoja ovat soistunut ja vähäjärvinen Pohjanmaa, vedenjakaja-alueet sekä Pohjois-Suomi. Lumipeite suojaa talvehtivia kasveja suurilta lämmönvaihteluilta. Lumipeite on paksuin Suomen keski-, itä- ja pohjoisosissa. Vähälumisella rannikkoalueella lumi saattaa suojasäällä pakkautua tiiviiksi kerrokseksi ja sulaa pelloille routaantuneen maan päälle, jolloin talvehtivat kasvit vaurioituvat. Jos paksu lumi peittää routaantumattoman maan, syntyy hyvät olosuhteet kasveja uhkaaville talvituhosienille. Toisaalta lumipeitteestä on se hyöty, että keväällä osa lumen sulamisvedestä suodattuu maahan ja lievittää alkukesän kuivuutta. (Junttila 1991:11-14).

Myös Suomen maaperäolot vaihtelevat alueittain. Muokkauskerroksen maalaajien perusteella erottuvat Etelä- ja Lounais-Suomen savialueet, Järvi-Suomen ja Etelä-Kainuun karkean moreenin alueet sekä Pohjois-Suomen turvemaat. Lisäksi Suomessa on hietamaita, jotka käsittävät lähes koko Pohjanlahteen viettävän rinteeseen, Etelä-Karjalan sekä laajoja osia Järvi-Suomesta, Pohjois-Karjalasta ja Pohjois-Lapista. Parhaimpia viljelymaita ovat Suomessa savi- ja hietamaat, huonoimpia moreeni- ja turvemaat. Jonkin verran maalaajien ominaisuuksia ja sopivuutta viljelyyn voidaan kohentaa maanparannusaineiden avulla. Peruseroksi kuitenkin jää, että Etelä- ja Länsi-Suomen maaperä sopii Järvi- ja Pohjois-Suomen maaperää paremmin viljelyyn (Junttila 1991:17).

Eräiden viljelykasvien pohjoisrajat. (Lähde: Pulli 1987:40)